

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera.
Directors adjunts: Xevi Sala (Girona), Pepa Masó (Informació General), Joan Ventura (Informació Cultural), Lluís Martínez (Tancament), Jordi Grau (Formats Especials), Ramon Roca (L'Econòmic), Miquel Riera (Presència) i Joan Rueda (Informació Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Joan Armengol (Economia), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultural), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

UN MUSICAL COMPROMÈS
SOBRE LA HISTÒRIA DE LA
SINDICALISTA ISABEL VILA

Santiago
Vilanova

Periodista

‘Isavel’

En els debats que fem a les sectorials de l'Assemblea Nacional Catalana solem parlar del paper decisiu que la cultura i els mitjans de comunicació tindran per empènyer el procés cap a un Estat propi. Som molts independentistes els que considerem que el compromís d'artistes i creatius no està encara a l'altura del greu i transcendental moment històric que ens ha tocat viure. Les programacions teatrals, musicals, cinematogràfiques i els mitjans públics, especialment TV3, s'han de veure més obligats a respondre a l'èpica del nostre repte.

ELS GESTORS CULTURALS NO PODEN seguir programant de la mateixa manera que ho feien abans de l'èxit de la Via Catalana. La societat civil té "fam de transcendència" i no acaba de sentir-se prou secundada per la intel·lectualitat artística, especialment la que ha viscut de subvencions i ha gaudit del vistiplau de l'establishment polític. Per això hem de celebrar l'èxit popular que està tenint a comarques el musical *Isavel* sobre la història de la sindicalista empordanesa Isabel Vila, lluitadora contra la sobreexplotació que patien les obreres i els nens pels empresaris tapers durant el segle XIX. Va ser ella la que va aconseguir la jornada mínima de cinc hores per als menors de 13 anys. Impulsora de l'Associació Internacional de Treballadors (AIT), aquesta dona de caràcter revolucionari (representada amb sensibilitat i caràcter per l'actriu dramàtica Iris Vilà) fou una lle-

genda per totes les Gavarres. El cop d'estat del general Pavía el 1874, que va comportar la il·legalització de l'AIT, va forçar el seu exili a Carcassona, on es va formar com a mestra i va tornar el 1880 a Catalunya, on va dirigir una escola per a nenes de la Institució Lliure d'Ensenyament.

'ISAVEL' S'HA OPTAT per escriure-la amb "v" com a símbol del que és l'estratègia de la protagonista: no respectar les normes del sistema dominant i de ruptura amb el catalanisme reaccionari i botifler (representat per Isidre, un militar de les files del general Prim, interpretat magistralment pel baríton cubà Ulises Ordúñez). En l'obra hi trobem també una referència al paper progressista de la maçoneria i, com mai s'ha representat en la tradició dels edulcorats musicals catalans, una història del moviment obrer, en aquest cas del Baix Empordà. Significativa també la presència del personatge de Pere Caimó, l'alcalde ganxo,

S'ha optat per escriure-la amb "v" com a símbol del que és l'estratègia de la protagonista: no respectar les normes del sistema dominant

republicà i federalista.

VAIG SORTIR DE VEURE *Isavel* al Teatre Municipal de Sant Feliu de Guíxols animat, amb la satisfacció d'haver vist un espectacle d'una dignitat fora de l'habitual: una escenografia intel·ligent pels mitjans econòmics de què es disposava; uns intèrprets i cantants entregats i convençuts de la història que ens expliquen; una música bella composta per Antoni i Marc Mas, d'un realisme romàntic eficaç; una direcció escènica de l'internacional gironí Kim Planella equilibrada que no fa llargues les tres hores que dura la representació. I, finalment, he de destacar Toni Strubell i Trueta, l'ànima de la producció i qui, inspirant-se en els treballs d'investigació de Francesc Ferrer, el desaparegut patriota i senador gironí, ha escrit un argument i uns textos magnífics. Permeteu-me recordar que amb ell he compartit una bona part dels inicis del moviment ecopacifista a les terres gironines, del moviment Nacionalistes d'Esquerra i, darrerament, l'experiència a Solidaritat, coalició per la qual resultà ser elegit diputat el 2010. Celebro que després de quedar-se injustament fora del Parlament en les darreres eleccions, hagi entregat el seu renovat coratge al servei d'aquest projecte que li suposarà una nova fita en el seu compromís per obtenir l'Estat propi.

STRUBELL I TOT L'EQUIP QUE ELL HA contribuït a vertebrar ens demostren que encara és possible un projecte teatral i musical digne i popular construït des de la base, sense esperar el beneplàcit del Departament de Cultura, ni el suport dels lobbies que controlen el negoci de l'escena a Catalunya. Enhorabona, doncs, i sort quan *Isavel* passi l'examen de crítica i públic en un teatre del cap i casal.

La columna

Josep Maria
Ballarín

Dictadures

Això que les Espanyes són una democràcia és una vella gallofa. Som en un conjunt de dictadures tancades rabiosament en la dogmàtica d'uns quants *quefes*. Recordeu el cas de la Camacho, la pobra mossa desdenyada d'amors i el micròfon al pom de flors. Un cas monstruós de difamació. En el PP hi deu haver bona gent i algun de missa i algun de missa bona, doncs bé ningú no va protestar. Per fotre el Pujol val tot. Aquesta rai, a Catalunya ens estem jugant l'ésser o no l'ésser, mentre els partits ens surten encara parlant de diàlegs i de federalisme i ves que un partit tan important per tots plegats com el PSC s'està esquarterant.

M'ho agafo de lluny. Gràcies a aquella bona gent del PSC ens hem estalviat el lerrouxisme, un partit madrileny ficat a les urnes pel dret. Tanmateix els primers

Demano un impossible. Que els polítics sàpiguen respondre al nostre poble, sense més punyetes

del PSC, tocats de marxisme benèvol, deien que quan hi ha justícia social s'arreglen sols els nacionalismes oprimits i posaven l'exemple de Iugoslàvia. Mai no van plantejar-se seriosament el problema del nostre país. Algú el deixava per l'estrany Pujol i els seus botiguers, però amb el temps la massa de gent menys catalana s'ha imposat i ens trobem amb tres diputats catalans convertits en uns herois i fent un problema que ves qui l'arregla.

Al Compromís de Casp fórem en una cruïlla i malament rai amb els Trastámara. Els Segadors van ser una foguerada gairebé a la boja que va acabar com va acabar deixant-nos una cançó perduda. L'Onze de Setembre, la desfeta d'un país amb la catedral de Lleida feta caserna i els castells tornats a runes. A poc a poc, la Renaixença va fer molt més que batalles, va donar-nos cançons retrobant les arrels.

Som a l'Onze de Setembre. Ho hauríem de saber tots els catalans. Si ara no ens en sortim tenim massa força per no quedar reduïts en un país nostàlgic de cançons i ajovat de nostàlgies. Les cadenes humanes al llarg del país continuaran malgrat tot. Només demano un impossible. Que els polítics sàpiguen respondre al nostre poble, sense més punyetes.

El timbal

Salsa blaugrana

Toni
Brosa

Sandro Rosell és un culer de soca-rel. Somniava governar el Barça, fer-lo més gran, més sòlid, millor, i somiava gaudir en l'intent. En el primer repte ha quedat a mig camí, però en el segon ha fracassat. Ho tenia a l'abast l'estiu del 2010, quan va guanyar un mandat de sis anys amb més suport que cap altra president (60% dels vots), però ni ell ha sabut administrar la victòria ni els seus enemics li han perdonat els sis anys

de guerrilles fustigant el mandat de Joan Laporta amb el comandament a distància. Li han pagat amb la mateixa medicina, i no ho ha suportat.

La dimissió té un punt de dignitat saludable, però en el fons és un ja us ho fareu, amb el mateix tuf de prepotència que l'ha portat a envoltar-se de talibans, a governar contra Laporta, a expulsar Cruyff del club, a enemistar-se amb Guardiola, a prendre decisions de risc (Qatar, Boixos-grada jove, nens fora, Viago, Neymar...) o a acomodar-se permanentment en la frontera entre la mitja veritat i la mentida.

Diu que això és el Barça, pura olla de grills; que la crítica, la fisca-

lització del poder i les dimissions són molt sanes, no com a altres llocs; i també corre el cava per la xarxa celebrant el gran dia. Un dia de merda. Un dia més de fracàs barcelonista i de salsa blaugrana per a les hienes.

Avui no triomfa el compte de resultats sanejat, la reducció del deute a la meitat, els fitxatges de Cesc, Alba i Neymar, o un projecte patrimonial engrescador –sempre que es pugui pagar–. No guanya el Barça. Tampoc el dia que es va iniciar l'acció de responsabilitat contra el millor president de la història, obra en mà, ni el dia que li van convocar unes eleccions al jutjat. Llavors, com avui, només triomfa la punyalada, l'interès personal, la guerra que no para. I així fins que arribi algú capaç de superar-la.